

AQUELLA PETITA PALETA DE COLORS

Un relat de: [Romy Ros](#)

Últimament em ve sovint a la memòria una anècdota d'infantesa. El meu primer contacte amb els estris de pintura a l'aquarel·la.

Era una botiga plena de xuxes i petites joguines per la mainada. Era un món fascinant per a una criatura de 8 o 9 anys com era jo llavors. Cada dia passava per allà quan anava i tornava d'escola. A vegades entrava a comprar alguns xuxes.

Aquell univers ple de coses meravelloses que fomentaven la meva fantasia en forma de petites joguines o andròmines de plàstic em fascinava. Un dia va descobrir un cosa nova que em va enamorar; allà estava: una petita paleta ovalada de plàstic amb colors que s'havien de mullar amb aigua i amb un pinzell. Què bonica que la trobava. Era una joia. Vaig preguntar el preu, que ara no recordo, i era inabastable per mi. No vaig pensar que si estalviava, en qüestió de forces setmanes, podria pagar-la.

Uf, jo la volia quasi ja. A més, vaig trobar un petit rellotge de polsera amb goma elàstica, senzill, de joguina que també era preciós als meus ulls menuts.

Així que un dia, no recordo com va ser que vaig comprar el rellotge i la paleta me la vaig ficar a la maleta de l'escola. De tornada cap a casa de via ser. Ja tenia un rellotge de polsera i una petita paleta de colors. La meva memòria no recorda l'escena.

Crec que per aconseguir alguns diners extres per comprar el rellotge vaig mentir a la mare dient-li que havia de portar diners a l'escola pel Domund i alguna manualitat. Havíeu portat vosaltres diners a l'escola en el sobre pels negrets de l'Àfrica? Segur que sí, durant la dècada dels '70 això era freqüent.

Així que amb les meves 25 ptes. Devia pagar la manualitat a l'escola i la resta em vaig comprar el rellotge de plàstic amb goma elàstica, de la paleta no recordo com va anar a parar a la meva maleta.

El que sí recordo va ser l'enuig de la mare quan va descobrir aquests dos articles a casa i en la meva cartera d'escola.

- Com ha arribat això a les teves mans? Amb quins diners?

Crec que vaig haver de tornar-ho tot com a lliçó de tot plegat.

La meva memòria també recorda el reguitzell de preguntes i retrets que van seguir aquella vegada o altres en que feia una malifeta:

"Pot ser tens enveja?", "Pot ser tens gelós dels teus germans?"

I recordant aquesta anècdota em plantejo: per què els adults fan referència als gelós i a l'enveja quan una criatura ha fet una malifeta? ; o per què ja d'adults plantegen el mateix, gelosia o enveja, quan no respon a les expectatives que s'esperen sobre tu?

Per què sempre han interpretat com a gelosia les meves accions que els hi molestaven? Es quelcom que no entenc. No ho entenia d'infant i no ho entenc d'adult. La mare ho referenciava sovint quan jo la desobeïa; la sogra també ho justificava com el motiu dels meus episodis de depressió als que jo arribava producte de l'insomni per estrès. Aquesta generació de la postguerra, penso en la mare, la sogra i alguna tieta d'igual edat, parlen de gelosia i enveja referint-se als sentiments dels altres. Elles, deien que mai tenien gelosia, això era quelcom que sentien els altres i sobretot entre germans, els altres envers elles (¿?)

Alguna vegada he pensat... no serà que a qui tant preocupa la gelosia dels altres, es perquè te la seva a flor de pell?

En fi, tot un misteri.

Retornant a l'escena i records infantils, ja no recordo que se'n va fer d'aquella paleta d'aquarel·la. El rellotge el vaig tornar.

Serà per això que ara m'agrada la pintura? pinto i aconsegueixo el material de pintura de forma rigorosament convencional: compro i pago, de forma legal. No em cal amagar cap material. Dels rellotges només puc dir que m'agrada tenir consciència del temps: m'agrada posar anys als meus records. Es com tenir-los ordenats i classificats en el temps.

Una reflexió final: Què li passa a les persones que senten que tenen manca d'afecte? Com actuen? Acumulen?
Són cleptòmanes?

Què vol dir sentir-se poc estimat? Significa ser gelós? Qui mesura això? No es quelcom molt subjectiu?

Qui és el jutge que sap quina és la justa mesura de donar i rebre afecte?

Aquí ho deixo, qui tingui les respostes que parli, opini i argumenti.

Romy Ros
Desembre, 2018